

Svobodné noviny na internetu

☛ www.i-sn.cz ☛

NEBEŠTÍ SPREJEŘI PODRUHÉ...

Je to pár dní, co jsem psal první díl tohoto článku a od té doby se toho mnoho nezměnilo. Loutkové divadlo naší vlády se vševládoucím Taťuldou a Hurvínkem stále hledá podle obvyklého, nebo snad dokonce domluveného plánu konsenzus, při kterém by vláda mohla pokračovat ve svém úsilí vládnout, třebaže to neumí. Však jí také nejde o vládu pro blaho lidu, ale o udržení svých korytek, do kterých si shánějí krmení hlavně pro sebe. Obratnou kamufláží se jí podařilo zamést to důležité pod koberec, tedy poprask kolem Alexandra Vondry a knížete Schwarzenberga, který hrozil objasněním nekalých praktik kolem státních zakázek a obojetné politiky špičkových politiků vůči Americe. Vděčnosti nejspíše za to, jak snadno z nás udělali banánovou kolonii pro budoucí jednosvětovou vládu, v níž mají zřejmě slíbená místodržitelská křesla.

Podmínky, které jsou jim pro to vytvářeny pomocí chemtrails, aby se občané nebouřili a vazalská vláda zůstala v příznivém sestavení, jsem již popsal minule a jen jsem si ověřil jejich účinnost sám na sobě. Takový skok úbytku životního elánu a energie není normální ani při mém vysokém věku. A připočtu-li vliv lidmi poklidného přijetí unikového manévru pánů Vondry a Nečase do lékařské péče většinou občanů a mlčenlivý souhlas s jejich praktikami při výkonu jejich funkce, není to nic, co by podporovalo chuť do života. Stejně jako osvobození obžalovaných podvodníků, navracení majetku německé šlechtě či církvím, které záměrně ekonomicky oslabuje občany státu a stále více rozděluje občany na bezprávné chudé a privilegované bohaté – ať ti už přišli k majetku jakýmkoli způsobem. To není ani zdaleka demokracie, to je ekonomická totalita kapitalismu.

Tak podobně to nazval Joseph G. Toman, Ph.D. ve své rozpracované knize 2020. Je to velmi fundovaná analýza posledních let s předpovědí budoucnosti, která se do jisté míry už naplňuje. Bohužel, autor knihu z jistých osobních důvodů nedokončil a dokončit nehodlá, ale i tak stojí za to si ji přečíst. Na internetu ji nenajdete, je ale s autorovým svolením překopírována do depozitáře na www.i-sn.cz. Jsou v ní myšlenky, o kterých jsem psal i já například v článcích „Jak dál s Ústavou“ a jiných na své stránce. Navíc různé statistiky a srovnání se západním světem. Jen ta předpověď jaderné války se (doufám!) nevyplní. Jsou pro to vyvinuty a vyzkoušeny „tiché zbraně“, které likvidují jen nežádoucí obyvatelstvo a potřebné hmotné statky ponechávají v použitelném stavu. Z tohoto hlediska lze mít za to, že třetí světová válka již probíhá na bázi bojování počasím, uměle vyvolanými přírodními katastrofami a možná i biologickými prostředky, kterými se neodvážil bojovat ani Hitler. Mnoho detailních informací o praktikách chemtrails je v třídílné zprávě Alberta Lambremonta Webre, experta právě na tento druh činnosti. Je hodně detailní, a proto dlouhá. Uvádím proto jen link na ně: <http://www.examiner.com/exopolitics-in-seattle/expert-chemtrails-are-global-covert-operation-for-total-control-detecting-ufos>

Podobné souznění se prý objevilo také na ČT2 v pořadu „Biologické zbraně“, který jsem bohužel neviděl a na internetovém archívu jsem jej nenašel. Zejména prý v oblasti „Nebeského sprejování“, o kterém věřím, že je skutečné a že cestou přes nebe lze dopravovat dárky, vyskytující se jakoby „z nebe spadlé“. Jednak podle reakcí na sobě a svých známých, ale také podle běžících událostí, které by za

normálních podmínek života společnosti nebyly myslitelné. Včetně nedostupnosti mnohých informací, které i když problesknou, nejsou nadále k dispozici. Není to jistě cenzura a svoboda slova určitě existuje. Je jen otázka, zda existuje také svoboda vět a obrazů, protože jedním slovem se toho mnoho nenadělá. Zejména o mimozemských záležitostech, volných nebo jinak výhodných energiích, či jinak lidstvu prospěšných vynálezech se toho člověk moc nedozví. O pokoutných obchodech a tajích vládní politiky už vůbec ne. Jen, že to i ono podraží a na co si zase připlatíme. A co sleví na hodnotu, při níž ještě obchodníci vydělají, abychom viděli, o co nás normálně okrádají. Nebo vítězná zlevnění benzínu o 18 haléřů na litr, když ropa na světovém trhu zlevnila až o 35 %.

Pár rozumných lidí, kteří by možná věděli, jak vést společnost k prosperitě a spokojenosti většiny by se asi našlo. Problémem je, že tato cesta je poněkud obtížnější, než přizívování se na práci jiných a není tak populární, jako úspěchy bezohledného kapitalismu. Běžný člověk se nerad podřizuje věcem prospěšným, ale náročným na vytváření a spoluúčast při hledání optimální cesty. Zejména když mu někdo nabízí zdánlivě snazší cestu, nevyžadující nutnost přemýšlení a rozhodování. Tedy až na tu menšinu, která ráda organizuje život jiným, zpravidla však tak, aby na ně hodně zbylo. A to jsou miliony až miliardy, které ovšem zaplatíme my. S hrůzou proto očekávám, jaký další pogrom na nás tato vláda vymyslí. Snad daně z dešťové vody či z relativně čistšího vzduchu v lesích. Nebo z nechtěného odběru a konzumace chemtrails, které na nás padají. Vždyť je to pro naše dobro, tak ať za to lidé platí!

Proto: Řežte nás hlouběji a vyšší daně! A vyšší provize! Občané to nějak ustojí. Jsou tu přece pro dobro a pro potřeby vlády, a ne naopak!

6. 7. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

PROKLÍNÁNÍ (15. část)

Povinnost počínat si rozumně a mravně kdekoho unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ!

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost VÝRAZNÉMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její oblundně velkou zakrňlostí! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také tuto pravdu!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost VÝRAZNÉMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její oblundně velkou zakrňlostí!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním,

že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obłudně velkou zakrňlostí!

2. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost počínání poctivému, odvážnému a statečnému PŘED sprostou vychytralostí, sprostým přikrčenectvím a sprostou prodejností!

3. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost úsilí o STRMÝ duševní růst PŘED nejrůznějšími podobami duševního lenošení!

4. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost burácet proti tomu, že ze SKORO VŠECH nádherných dětí dodnes vyrůstají politicky i nepoliticky odporní podlidi!

5. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost hořkým pravdám PŘED nasládlým lhaním!

6. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost trvat DŮRAZNĚ na častém přístupu do škol i masmédií pro zmíněné myslitele a buřiče!

7. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost intenzivnímu vyhledávání a důkladnému osvojování si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti PŘED hltáním kdejakého braku!

8. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost trvat DŮRAZNĚ na poctivých referendech o všech podstatných věcech!

9. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost úsilí vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním PŘED konzumentským obžerstvím!

10. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost trvat DŮRAZNĚ na zákazu VŠECH lžidemokratických (tj. zločineckých) stran!

11. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost počínání rozumnému a mravnému PŘED libováním si ve kdejakém blbství i kdejaké špině!

12. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost BURÁCET proti bujení politické i pelešnické pornografie a prostituce, politickému i pelešnickému kuplířství!

13. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním,

že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost počínání ušlechtilému PŘED otročením špinavci a hlupákovi v sobě!

14. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost trvat DŮRAZNĚ na dodržování ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů!

15. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost blahodárné nespokojenosti se sebou PŘED pustošivou domýšlivostí!

16. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost trvat DŮRAZNĚ na vyhánění vládnoucích zločinců ze všech významných funkcí, na ZABAVOVÁNÍ jimi nakradeného i naparazitovaného majetku!

17. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost následování SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním PŘED příslušností k odporným netvorům!

18. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost BURÁCET proti bažení po nezasloužené moci, nezasloužených penězích i nezasloužené slávě!

19. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost intenzivně vyhledávat a důkladně si osvojit pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti!

20. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost tvrdému útočení proti zločincům politickým i nepolitickým PŘED tupou spokojeností!

21. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost PŘÍSNÉ spravedlnosti vůči kdečemu i kdekomu PŘED nijak nepodmíněnou (tj. znemravňující) shovívavostí!

22. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT netvory, ignorující politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovce“!

23. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost BURÁCET proti smiřování se s životem v podobě napůl odporné frašky a napůl odporné tragédie!

24. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT netvory, smiřující se s odměňováním zločinců a šilenců mnohonásobných i funkcemi nejvyššími!

25. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ po-

vinnost podporovat v míře CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci pustošivých zlotřilostí!

26. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT netvory, parazitující na jejich politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině!

27. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost respektovat to, že „nás“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM úsilí o radikální redukci pustošivých zlotřilostí!

28. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT netvory, smiřující se s bujením zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických!

29. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost DĚLAT to, co dělat rozhodně máme, a také NEDĚLAT to, co nejisto dělat nemáme!

30. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost odčítat v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická!

31. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost dávat přednost tvrdě útočit proti mnohonásobným zločincům a šílencům PŘED „poklidným soužitím“ i s nimi!

32. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT výrazné podílíky na bujení zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických (a tím také na tom, že naše planeta je napořád velkým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech)!

33. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že špinavé a hloupé podlidi unavuje, ba přímo ZMÁHÁ I DĚSÍ povinnost PROKLÍNAT netvory, smiřující se s pokračováním smrdutého UHNÍVÁNÍ svého prašivého života!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

HOŘKÉ MEDICÍNY (č. 67)

• VELICE záleží na tom, abys nezapomínal často a nadlouho na to, že CELOU VĚČNOST jsi tady nebyl – a zanedlouho tady už NAVĚKY nebudeš!

• Chce „NEMOŽNÉ“ ten, kdo od lžidemokratů očekává, že už nebudou lhát a dopouštět se dalších zvráceností i zlotřilostí!

• NENÍ to marnost nad marnost, když se dobíráš dalších a dalších pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti!

• Nádherná krajina by oduševnělého člověka těšila MNOHEM více, kdyby nebyla plná politicky i nepoliticky odporých podlidi, plná zločinců a šílenců MNOHONÁSOBNÝCH!

• Vyrůst V POKRAČOVATELE pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, to STOJÍ za velikou námahu duševní i fyzickou!

• Vidět VŠUDYPŘÍTOMNOST politického i nepolitického blb-

ství a politické i nepolitické špiny, to STOJÍ za velikou námahu duševní i fyzickou!

• Bylo, je a bude to duševní fiasko AŽ HRŮZNĚ: coby domýšlivý nablblík či domýšlivá nablblice i DOŽÍVAT!

• Ušetříš HODNĚ času, když přestaneš naslouchat „moudrům“ lžidemokratů!

• ANI NELZE připomínat nadbytečně, že SÍLIT v ohledu intelektuálním i mravním až do konce svých dní, to STOJÍ za velikou námahu duševní i fyzickou!

• Ze SKORO VŠECH prostitutů a prostitutek prokomunistických se stali prostitutí lžidemokratičtí a prostitutky lžidemokratické!

• Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost domýšlivých nablblíků a nablblíc vidět ve SKORO VŠECH našich předchůdcích i současných otroky či otrokyně špinavce a hlupáka v sobě!

• Kdekdo toho dělal a dělá HODNĚ pro to, abychom žili ve velkém BLÁZINCI politickém i nepolitickém!

• JE to důvod k radosti až jásavé, když jsi způsobilý PROKLÍNAT výrazné podílíky na pustošivých zvrácenostech a zlotřilostech!

• ANI NELZE připomínat nadbytečně, že bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause NEBAŽIT po nezasloužené moci, nezasloužených penězích i nezasloužené slávě!

• Výstrahou, jak žít nemáme, byl a je KDEKDO!

• VŠICHNI lžidemokratičtí hodnostáři parazitovali, parazitují a budou parazitovat na blbství a špině svých současníků!

• Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost SKORO VŠECH našich předchůdců i současníků následovat SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním!

• ANI NELZE připomínat nadbytečně, že bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRRŮDNÉ, neproklínat lžidemokracii i lžidemokraty ZNOVU A ZNOVU!

• Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost domýšlivých nablblíků a nablblíc poctivě přiznat, že patřili, patří a budou patřit ke zločincům a šílencům MNOHONÁSOBNÝM!

• Trest v podobě prezidentování V. Havla a V. Klause si odporňi čecháčkové ZASLOUŽILI A ZASLOUŽÍ!

• Zločinci a šílenci mnohonásobní člověku rozumnému a mravnému NEDOVOLÍ zapomenout na to, že žije ve velkém blázinci v MNOHA ohledech!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

DIKTATURA BANKOVNÍHO KAPITÁLU

Demokracie nemůže být chápána jen jako specifická forma vlády, ale i jako zcela specifický způsob života všech občanů. Jedno s druhým souvisí. Způsob života lidí předurčuje správu veřejného života a naopak: správa veřejného života se obtiskuje do každodenního bytí občana.

Původní vlast demokracie, řecká polis, byla svobodnými Řeky spravována poměrně snadno, nebyla početná a také dělba práce byla před více než dvěma tisíci lety přehledná. Více než šest miliard lidí, spojených na počátku 21. století dopravou a informačními kanály je na tom docela jinak. A to jak v miliardových státních útvech, jako je Čína, tak v menších státech, jako je náš, český. Čína má zajisté specifické problémy, např. těžko zvladatelný populační přírůstek, má však i problémy společné s námi. K těm druhým patří svoboda jedince v organizovaném státním útvaru.

Doba atomu, genového inženýrství, informační exploze, masové kultury, civilizačních chorob a epidemií typu AIDS nutně svobodu člověka vymezuje. Dovolme si otázku: Kdy je současný člověk svobodný? Patrně tehdy, může-li se bytostně projevat, žít s pocitem uspokojení. Může-li uplatňovat svůj rozum, cit a svobodu vůle ve smysluplném žití. Člověk je však od nejranějšího dětství formován zvnějšíku – společností druhých. Jedinec se rodí do podmínek, jimž se musí přizpůsobit. Činí tak všechny organismy. U člověka je tato míra přizpůsobení vážena na vahách lidství.

Na modelování jedince, jeho představ o druhých i o sobě, se zdaleka nepodílí jen rodina a škola, ale i tisk, film, televize, veřejné dění prostřednictvím rozmanitých institucí, stran a spolků, do nichž se jedinec v průběhu života vřazuje. Kvalita jeho rozhodování není závislá jen na způsobu jeho myšlení, ale také na kvalitě podnětů z vnějšíku, na pravdivosti a úplnosti informací. Nepravdivé, zavádějící informace mohou i dobrý úmysl změnit ve zlý čin. Dnes více jako dříve platí Shakespearovo „dobro, spoutané, a otročící zlu“.

Právě těmito vlivy zvnějšíku se stáváme neopakovatelnými jedinci, osobnostmi. Odlišujeme se od sebe nejen geneticky, ale i vlastnostmi, získanými výchovou a vlivy specifického životního prostředí. I sám pojem svoboda se v průběhu staletí měnil a i v současnosti je u různých lidí různý. Proč asi? Je vázán na životní zkušenosti, prožitky, také na vzory, které vmyšlení i ve způsobu žití následujeme, jimž dáváme přednost před druhými. A tak je tomu i s ostatními obecnými pojmy, jako je demokracie, socialismus, kapitalismus, komunismus atd.

Pozastavme se u pojmu demokracie a kapitalismus, neboť jsou u nás dnes podmiňovány, vázány svou existencí jeden na druhý. Demokracie, jako vláda lidu i jako specifický způsob života, je zajisté výslednicí vlivu prostředí i vlivu výchovy na člověka. Za naší první republiky byl občan k demokracii soustavně vychováván, a jak pamětníci stvrzují, bylo to pro stát i pro jedince přínosné. I za naší první republiky byla nezaměstnanost, na niž pamětníci ovšem dobře nevzpomínají. Proč? Demokracie, demokratický způsob života, nedovoluje totiž vylučovat kohokoliv z obecného dění. Z toho ovšem vyloučíme každého, jemuž bereme možnost uplatnit se pracovně. Demokracie tedy byla a je v rozporu s nezaměstnaností. Toho si byli vědomi mnozí už před námi, např. anglický sociální myslitel a reformátor H. G. Wells (1866-1946). Lze tedy říci, že společnost, která má trvale část populace z pracovního procesu vyřazenu a s tímto vyřazením i v budoucnu počítá, není demokratická. Měla by být nazývána jinak.

Demokracie, jako životní způsob i jako forma společenské správy a jejího řízení, spočívá na plnohodnotném rozvoji osobnosti. Tedy: každého svého člena, neboť každý z nás je osobností. Proto k základním právům jedince, který žije v demokracii, patří právo na vzdělání, na přípravu k povolání, právo na práci a právo na zdraví. Albert Schweitzer, velký lékař a humanista 20. století, přiřazuje k těmto právům ještě právo na majetek jako na prostředek svého působení, konání mezi druhými a pro druhé. Je mu zcela jasné, že práva člověka se stávají zároveň povinnostmi člověka, chce-li a má-li člověkem, tvorem společenským, být.

Jedincům musí tato základní práva v našem složitém století garantovat stát. Je to jeho základní poslání. Ochranná funkce státu ve vztahu k jedinci musí mít výraznou prioritu před funkcí represivní, jež je pouze funkcí doplňující. Tu by stát za určitých podmínek animír nemusel. Naopak: společnost je destabilizována, zvrátí-li se poměr obou funkcí a funkce represivní zatlačuje funkci ochrannou.

Pozastavme se nyní u druhého pojmu: kapitalismus. Je odvozen od latinského caput (= hlava, člověk, hlavní člověk, vůdce). Vyjadřuje koncentraci majetku a moci v rukou jedince, jedinců. Od feudalismu se liší zásadně jinou funkcí peněz. Peníze jako oběživo fungovaly i v předchozích společenských podmínkách, neboť uspokojovaly při dělbě práce primární a sekundární potřeby lidí. V ka-

pitalismu však nabývají ještě jinou funkci, stávají se hybnou pákou rozvoje průmyslu a zemědělství.

Bankovní kapitál má svůj prvopočátek ve 13. století v Itálii, kde bohatá italská města s rozvinutou výrobou, byla schopna nejen pokrýt poptávku po zboží, ale půjčovat také peníze formou smének. Od té doby začíná bankovní kapitál postupně stále více ovládat svého stvořitele, výrobní proces, rozhoduje o jeho rozvoji či útlumu. Rozhoduje i o nevýrobních sektorech a obranných opatřeních státu, o výzbroji armády a policie. Kdyby tomu tak nebylo, nenazval by patrně své stěžejní dílo Karel Marx tak, jak je nazval: Kapitál.

Marx dospěl v 19. století k přesvědčení, že má-li stát plnit vůči všem svým občanům svou základní funkci, funkci ochrannou, musí mít dozor nad bankovním kapitálem (zrovna tak, jako musí mít dozor dnes nad atomovou energií). Tento dozor získá zespolčenštěním výrobních prostředků, neboť nadhodnota se tvoří ve výrobě, nikoli při oběhu zboží či peněz. Právě tato Marxova teorie byla pak v zemích reálného socialismu uskutečněna. Vlastníkem bankovního kapitálu se stává stát, reálný socialismus je tedy podstatou státním kapitalismem.

Výsledky státního kapitalismu nejsou jednoznačně pozitivní ani jednoznačně negativní. K pozitivním jevům státního kapitalismu patřila plná zaměstnanost práceschopné populace. Člověk se chce realizovat především tvorbou, a to mu v různé míře umožňuje práce. Ta je stavitelkou hodnotné osobnosti, neboť rozvíjí všechny lidské kvality (rozum, cit i vůli). Už Komenský mluví o práci jako o nezastupitelném výchovném prostředku. Je-li dobře organizována, promyšlena, řízena, přináší všeobecný užitek, který je nenahraditelný. Bez práce opravdu nejsou koláče, a má-li je ten, kdo nepracuje, má je od toho, kdo pracuje. Nadhodnotu si v reálném socialismu přivlastňoval stát a rozděloval ji dle své rozvahy. Bezplatné zdravotnictví, školství, bohatě dotovaná kultura byly samozřejmostí, které takto brala především mladá generace, jež nepoznala nic jiného.

K negativním jevům reálného socialismu patřil tuhý centralismus ve všech sférách občanského i hospodářského života. Ten jedince zbavoval samostatného rozhodování a zodpovědného jednání. Jen takto se zoceluje vůle, utváří charakter, tedy výrazná osobnost. Proto dnes marně voláme po takovýchto osobnostech. Vyzdvihuje-li někdo sám sebe, své zásluhy, je pouze ješitný, nikoli osobností ve smyslu zodpovědnosti za své skutky před druhými. Zespolčenštění výrobních prostředků tvořilo také specifickou půdu pro rozvoj spotřebního stylu života. A toto byla jeho druhá, rovněž velmi negativní stránka.

Negativní rysy reálného socialismu ztěžovaly optimalizaci společenského systému a znehodnocovaly jeho pozitivní stránky. Navíc byl přechod od soukromého kapitalismu ke kapitalismu státnímu bolestivý třídním bojem a diktaturou proletariátu, který ve své podstatě otevíral dveře lidské nenávisti a závisti.

Na základě těchto zkušeností je možno říci, že ani přílišná koncentrace kapitálu státními institucemi není občanovi, jeho individualitě, ku prospěchu. Úspěch je často závislý na míře. Proto také zcela odsoudit zespolčenštění výrobních prostředků by bylo asi totéž, jako vyhodit sůl proto, že jsme přesolili polévku. Už Aristoteles (384-322 př. Kr.) odsuzoval krajnosti a hledal optimální míru.

Navíc je nutno připomenout, co vedlo v hospodářské i společenské oblasti k zespolčenštění výrobních prostředků. Byla to moc bankovního kapitálu, která státu nedovolovala plnit dobře jeho základní funkci, funkci ochrannou, vůči každému občanovi. Vzpomeňme na tomto místě slov prezidenta Edvarda Beneše, která pronesl jako zkušený politik v roce 1946: „Banky se stanou institucemi veřejnými, všeobecně prospěšnými, ne jak tomu je v dnešní době – kapitalisticky spekulujícími a podnikajícími.“ Bohdan Chudoba pak v téže době říká: „Je-li kde znárodnění na místě, je to v podnicích peněžnických. Ovšem znárodněním nemyslíme postátnění, nýbrž účinný dohled především malých společenských zřízení, obcí, kra-

jů, zemí a teprve v největších peněžnických podnicích dohled státu, aby kapitál byl poskytován tam, kde ho má společnost zapotřebí, a nikoli jen tam, kde kyne největší zisk.“

Z toho plyne, že chceme-li pozitivně řešit demokracii jako vládu lidu ve složitosti 21. století, nemůžeme patrně začít odjinud, než od správné míry koncentrace kapitálu a jemu odpovídající koncentrace moci. Podle zkušeného politika Beneše je politická strana (jakákoliv) nutné zlo. Ve své znamenité knize „Demokracie dnes a zítra“ říká: „Je třeba nutnost jejich existence (tj. politických stran) vzít na vědomí a politicky postupovat tak, aby zlo z nich vzházející, bylo omezováno na minimum.“

Položme si otázku: v čem spočívá toto zlo? Stranictví je velmi výrazný krok k odosobnění jedince, k jeho popření jako individua, tj. jedinečné bytosti v prostoru a čase. Toto odosobnění se děje ve prospěch strany, jejího programu a cíle. Zásada většiny, na níž stojí moc politické strany, připouští jen jednu pravdu, jedno právo, jedno rozhodnutí. Dává politické straně i oprávnění k takovému opatření, které směřuje k rozbití státu. Jde tedy o totéž, jako je v případě jedince sebevražda.

Beneš dále říká, že „duch stranictví odnaučuje střízlivému a samostatnému myšlení a přímo ničí duchovní svobodu jednotlivce“. Lidem bez duchovního rozměru je pak jedno, jak strana postupuje, jakou míru machiavelismu použije. Pod tlakem stranictví z veřejného života mizí idealismus, lidé ztrácejí víru v pravdu, v čest v politice a mají tendenci odmítat všechny politické strany. Právě zde je zdroj toho, proč se lidé neúčastní voleb vůbec. Což ovšem lidem toho druhu, kteří volební scénu reprezentují, ani nevadí. Jak tyto jedince Beneš charakterizuje? Jsou to „nepoctivci, bezohlední, sobečtí dobrodruhové, prospěcháři, demagogové, lidé nevybíraví v prostředcích, krutí, všem útokům odolávající a na vše přípravení cynikové“. Benešova kniha byla naposledy vydána v roce 1947.

Z uvedeného snadno vyvodíme toto: stranictví není vhodné ani pro rozvoj jedince, jeho osobnosti, ani neprospívá národnímu korpusu, národnímu státu. Z řečeného vyplývá pak otázka: komu či čemu tedy stranictví slouží? Není nakonec jen přípravnou etapou pro diktaturu horší, než byla jakákoliv v minulosti? Španělský filozof Ortega y Gasset (1883-1955) říká, že demokracii na bázi stranictví si vymyslel bankéř Grote. Jinými slovy – dle Ortely – slouží stranická demokracie finančnímu, bankovnímu kapitálu. Vezmeme-li v úvahu i tvrzení německého myslitele Oswalda Spenglera (1880-1936), že nikdy neexistovalo dělnické hnutí, o němž by nevěděl velký kapitál, pak nám vyvstává následující závěr: v 19. a 20. století byla demokracie určena k postupnému přechodu na diktaturu finančního, bankovního kapitálu. Nepsal tedy Marx svůj Kapitál zbytečně.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

• • •

DOPIS ThDr. DANIELU HERMANOVI...

Vážený pan
ThDr. Daniel Herman,
ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů
Praha

V Praze dne 12. července 2011

Vážený pane řediteli,
v tisku jsem se dočetl, že ÚSTR připravuje na letošek seminář pro učitele dějepisu, kde se má věnovat důkladně pozornost našim nejmodernějším dějinám. Součástí výkladu bude tedy zajisté historie posledních desetiletí, kam spadá i komunistický puč v roce 1948. K tomu bych se rád vyjádřil zevrubněji.

Během posledních dvaceti „polistopadových“ let prosadili takzvaní reformní komunisti, vyloučení v letech 1970-71 z rodné KSČ, názor, který dodnes dominuje ve všech sdělovacích prostředcích: Komunistický puč z 25. února 1948 prý byl jen politický převrat, který plně respektoval ústavu ČSR, a hlavně, komunismus jsme si my, Češi a Slováci, zvolili dobrovolně již v roce 1946 při prvních svobodných poválečných volbách.

V knize J. Gruši „Rakušan Beneš“, která vyšla nedávno, se tato zákeřná komunistická lež omílá opět do nekonečna a dokonce se tam pravi, že my, Češi, jsme jediný národ v Evropě, který si sovětský komunismus zvolil rád a dobrovolně.

Přesně s tímhle vyrukovali hned po listopadu 1989 bývalí komunisti, kteří si tak vytvářeli alibi pro své lidské selhání po roce 1948, kdy zahájili kádrování svých spoluobčanů a začali aktivně sovětizovat Československo. Tak činili bez přestání od února 1948 do srpna 1968. Když je po srpnu 1968, v letech 1970-71, vyloučili jejich soudruzi z rodné KSČ, začali se pozvolna proměňovat v kritiky režimu, tzv. disidenty, to znamená, že začali posílat na ÚV KSČ rezoluce a petice, neboli prosebné dopisy, v nichž se upřímně hlásili k socialismu, nejraději prý ale k takovému, který bude přísně dodržovat socialistické zákony. Zřejmě jim šlo o takové socialistické zákony, které uzakoňovaly střelení „kopečkářů“ na hranicích se svobodným světem, zákony uzakoňující posílání naprosto nevinných lidí do koncentračních táborů typu Jáchymov na dlouhá léta, takové zákony, které uzakoňovaly okrádání všech, kdož upadli u režimu v nemilost.

Tento názor koneckonců zastával i pan Dr. Pernes, který se jen díky iniciativě Konfederace politických vězňů přece jen nakonec nestal ředitelem ÚSTRu, což by byla pro tuto instituci katastrofa. Názor, že tenhle zbabělý národ si cestu ku světlým komunistickým zítřkům zvolil dobrovolně, šířili komunističtí disidenti ve všech médiích, a nikdy si nepoložili otázku, proč si tuto „podporu národem“ komunisti nenechali ověřit ve svobodných volbách celých 42 let. Čeho se báli, když měli takovou „dobrovolnou“ podporu lidu? Komunisti, navzdory mediální popularitě Dubčeka, by v roce 1968 při případných svobodných volbách propadli na celé čáře. To velice dobře odhadli i generálové a plukovníci KGB v Moskvě, a proto se ani Dubček, ani Smrkovský o svobodných volbách neodvažovali ani slovem zmínit.

Jestliže dnes jakýsi emigrant napíše v knížce, který vyšla z „politických“ důvodů, a tak ji zas nikdo nebude číst, že český národ si dobrovolně zvolil komunismus, pak je to buď lhář, anebo idiot. Vysvětlete, prosím, kantorům vyučujícím dějepisu, jak se věci mají, aby ti, kdo tuto dobu již nezažili, nepůsobili ve třídách jako lháři a nebo jako idioti.

Za pochopení Vám děkuje a palce Vám drží

VLADIMÍR PŘIBSKÝ, SPISOVATEL

• • •

PŘÍPAD BABICE (60. VÝROČÍ)

Již řadu týdnů trvají pokusy „demokratické“ KSČM, o jejíž zákaz činnosti se pokouší vláda P. Nečase (nebo už ne?), a jejich politických spojenců o „potopení“ zákona o III. odboji. Proto poněkud stranou zůstávají hrdinské činy, kvůli nimž se o protikomunistický odboj (či jen odpor?) vede tak urputná válka v našem parlamentu, totiž samotné události z doby těsně po komunistickém převratu z února 1948. Jednou z nich byl i tzv. Případ Babice z roku 1951.

Jen na okraj zmíněné diskuse našich současných komunistů o tzv. III., protikomunistickém odboji uvedu několik citací, uveřejněných během posledních měsíců v našich sdělovacích prostředcích. Tak například předseda KSČM JUDr. Vojtěch Filip píše: „Zá-

kon o tzv. třetím odboji, jenž byl v minulých dnech projednáván, se však stal dalším z pokusů převyprávět dějiny a zákonným způsobem postavit na hlavu minulé děje, přičemž onen odboj právně ani filozoficky neexistoval a ani existovat nemohl. Odpor jedinců a skupin byl zaměněn za odboj a jako takový má být napříště interpretován. Jde o bezprecedentní zásah do historie, jenž bude mít nesmírný dosah na budoucnost a zpětně ovlivní i současné děje. Namísto upevňování demokracie a dodržování ústavních svobod bylo při jeho projednávání dokonce popřeno právo na názor a svobodný projev.“ (Filip /KSČM/: Třetí odboj neexistoval a existovat ani nemohl, Parlamentní listy.cz, 19. 3. 2011)

Ano, čtete dobře! Tak dnes smýšlí předseda jedné z opozičních stran – KSČM. K tomu mohou pouze poznamenat to, že považují za vrchol politické perverze, když nám komunisté (lhostejno, zda ti současní, nebo minulé) a bývalí spolupracovníci Státní bezpečnosti (a opět je lhostejno, pro kterou správu StB pracovali) kážou o morálce a o dodržování zákonů a lidských práv. Kdo žil nepřetržitě 42 let v tom jejich „komunistickém ráji“, ví o tom své. Přesto musím přiznat, že V. Filip nezapře svou profesi advokáta. Vždyť do galerie výřečných právníků patřili i další známí komunisté, např. V. I. Lenin, F. Castro či G. Husák.

To jiní zástupci KSČM si neberou servítky a v souvislosti se III. odbojem mluví daleko otevřeněji. Europoslanec Jaromír Kohlíček tvrdí, že „odškodňovat sprosté vrahy je pro mě šokující“. A soudruh Stanislav Grospič, rovněž právník, říká: „Koalice se tímto snaží odškodňovat a oslavovat domnělé hrdiny, a to i v případech, kdy někteří skutečně spáchali trestnou činnost. Například jde o bratry Mašíny. Pro mě ta věc je naprosto nepřijatelná.“ (Komunista je zdrcen akcí K9: Dáváte peníze sprostým vrahům, Parlamentní listy.cz, 19. 5. 2011)

Pro mne je zase nepřijatelné, aby výklad dějin, na který měli patent po celých 42 let své nadvlády, prováděli i nadále komunisté. Jejich totalitní panování, které nemělo s demokracií nic společného, je navíc spojeno s genocidou vlastního národa. A jaká je bilance vlády, kterou komunisté uchvátili v únoru 1948? Čtvrt milionu osob odsouzených za tzv. protistátní činnost, 1 250 000 občanů vyšetřovaných Státní bezpečností a v neposlední řadě 249 osob popravených z politických důvodů.

To nebyl pouhý „odpor“ několika jedinců nebo skupin, jak se nám snaží namluvit soudruh V. Filip, ale skutečný odboj proti nelegitimnímu komunistickému režimu, který byl po únoru 1948 demokratickému Československu násilně vnucen Sovětským svazem – za mlčenlivého přihlížení „demokratického“ Západu. Taková je historická pravda, třebaže se nemusí každému líbit...

Začátkem července tohoto roku uplynulo šedesát let od tragických událostí, které vstoupily do našich novodobých dějin jako „Případ Babice“. Kdo by čekal, že se v našich sdělovacích prostředcích objeví záplava článků a dosud nezveřejněných dokumentů o tomto případu, musel být zklamán – podobně jako autor těchto řádků.

Zatímco v první dekádě tohoto století byla tu a tam zveřejněna řada zajímavých informací, jež slibovaly vnést více světla do této nepřilíš jasně záležitosti z počátků protikomunistického odboje, letos kupodivu skoro nic. Až na dvě výjimky, které si zaslouží, aby byly zmíněny. Navzdory kritice naší veřejnoprávní České televize pod vedením exkomunisty Jiřího Janečka to byla právě tato televize, přesněji ČT24, která dne 2. 7. 2011 uvedla materiál nazvaný „Komunisté se s babickými mlynáři vypořádali i s krvavými úroky“.

Tím druhým sdělovacím prostředkem je deník MF Dnes, který ve své regionální mutaci „Jihlava a Vysočina“ dne 1. 7. 2011 zveřejnil článek s názvem „Místo babické tragédie z padesátých let čeká akt smíření“. V něm informuje o akci Den pravdy a smíru, kterou na 3. 7. 2011 připravila Římskokatolická farnost Babice ve spoluprá-

ci s Okresní organizací KDU-ČSL v Třebíči. Toť vše, jinak obvyklé „ticho po pěšině“.

Na úvod připomeňme, že „Případ Babice“ se stal počátkem soustředěné snahy KSČ zastrašit malé a střední rolníky, kteří nechtěli po únoru 1948 vstupovat do nově zakládaných JZD, a „potrestat“ nekomunistické (zejména lidovecké) účastníky protinacistického odboje z druhé světové války na Českomoravské vysočině. Například již v březnu 1950 byl odsouzen na 20 let odnětí svobody farář Arnošt Poláček z Babic – jako jedna z prvních obětí perzekuce osob nepohodlných komunistickému režimu v tehdejších okresech Moravské Budějovice.¹ To, že byli v roce 1951 tři římskokatoličtí kněží, figurující v „Případu Babice“, odsouzeni k trestu smrti, nebyla jistě náhoda.

Pro čtenáře, kteří se spokojí se základními fakty k tomuto případu, uvedme následující: Od jara 1951 začal vyvíjet v regionu Moravských Budějovic činnost údajný agent americké tajné služby (CIC), kterého však mnozí historikové i pamětníci tehdejších událostí považují spíše za provokatéra komunistické Státní bezpečnosti (StB), Ladislav Malý. Ten kolem sebe soustředil nespokojené členy rodin místních sedláků z vesnic Cidlina, Babice, Šebkovic, Horní Újezd a Rokytnice nad Rokytnou. Malému se podařilo využít (přesněji: zneužít) pohostinnosti a důvěřivosti místních farářů P. Václava Drboly z Babic, P. Františka Pařila z Horního Újezda, jakož i svého bývalého spolužáka P. Jana Buly z Rokytnice nad Rokytnou. Těm všem namluvil, že se pokouší osvobodit pražského arcibiskupa ThDr. Josefa Berana, internovaného na neznámém místě za Prahou orgány StB, a převést ho ilegálně na Západ.

Co všechno z historek L. Malého byla pravda a co jen jeho účelová fabulace, to už se zřejmě asi nikdy nedozvíme. Ani to, zda L. Malý, který se podle svědectví P. J. Buly u něho na faře objevil dne 25. 2. 1951 v uniformě příslušníka SNB (v hodnosti štábního strážmistra),² byl, či nebyl ve službách komunistické StB. Nebo že by současně pracoval jak pro americkou, tak i pro českou tajnou službu? Ani to nelze vyloučit. Faktem totiž zůstává, že P. J. Bula byl zatčen dne 30. 4. 1951 poté, kdy odmítl další pomoc L. Malému.

Již na jaře 1951 začala StB na Moravskobudějovicku zatýkat údajné spolupracovníky „teroristů“. Bylo to tedy dávno před tragickými událostmi z 2. 7. 1951. Například rolník Antonín Plichta st. se od 30. 4. 1951 skrýval na tajném místě, aby unikl zatčení. Od 28. 6. 1951 se ukrýval také jeho syn Antonín Plichta ml. I tato skutečnost potvrzuje, že „Případ Babice“ byl připravován v „dílně“ StB a že se vyvíjel podle předem daného scénáře.

Z nedávno zveřejněných materiálů Ústavu pro studium totalitních režimů vyplývá, že farář Václav Drbola byl zatčen dne 17. 6. 1951, tedy 14 dní před střelbou v babické škole. V Archivu bezpečnostních složek se zachoval zápis o výpovědi V. Drboly z 1. 7. 1951. Existuje i svědectví pamětníků o tom, že při výslechu byl farář příslušníky StB v Jihlavě mučen – a zřejmě nikoli jen on. Státní bezpečnost se nepochybně v časovém tlaku, aby se soudní jednání mohlo odehrát co nejdříve, uchýlovala k násilným metodám, jimiž se snažila na faráři vynutit přiznání o tajné skrýši pro ilegální vysílačku a další nesmyslná, vykonstruovaná obvinění.³

Zdá se tedy, že Drbolova výpověď byla vynucena násilím, aby mohl být následně obviněn z věcí, o nichž zřejmě neměl ani tušení.

O tom, jak probíhalo vyšetřování StB a příprava soudního procesu, podává výmluvné svědectví jeden z těch, kteří se ve dnech 12.–14. 7. 1951 ocitli na lavici obžalovaných v jihlavském monstrprocesu, Ludvík Stehlík: „Vyšetřovatel pro mne přišel a řekl: ‚Tady máte protokol, naučte se to. Když to řeknete, jak je to napsáno, dostanete jedenadvacet let, jinak to bude horší,‘ vzpomíná Stehlík. Protokol měl pak u přelíčení v ruce soudce a kontroloval, zda se obžalovaný neodchýlil od předlohy. ‚Když někdo jen přehodil slovo, předseda

Rudý hned vyskočil a křičel, vlastně ne, řval, poodhaluje metodu, jakou soudci a vyšetřovatelé pracovali...⁴

K tomu jen dodejme, že těmto metodám se naši estébáci naučili od svých sovětských soudruhů, bezpečnostních poradců, kterých u nás v době začínajících soudních procesů působilo okolo pěti set.

Jak je z výše uvedeného zřejmé, pracovala StB na likvidaci představitelů římskokatolické církve, funkcionářů Čs. strany lidové i tzv. kulaků velmi intenzivně. Víme například i to, že vytváření podzemního hnutí namířeného proti komunistickému režimu na Třebíčsku (ve stylu Dr. Chalupy) řídila samotná tajná komunistická policie prostřednictvím svého důstojníka Marečka z krajské pobočky StB v Jihlavě.⁵ A agent CIC L. Malý? Ten byl, zdá se, jen jedním kolečkem v soukolí, jež mělo „nepřátele lidu“ na Vysočině rozdrtit.

L. Malý se pohyboval po jižní Moravě již od března 1951. Po ozbrojených provokacích vůči funkcionářům KSČ a místních národních výborů v Cidlině a Heralticích a po zapálení stodoly v Mikulovicích (duben-červen 1951) se ozbrojená skupina L. Malého, A. Mitysky a bratří A. a S. Plichtových přemístila na počátku léta 1951 do Babic. Tady se odehrálo závěrečné dějství tohoto dramatu.

Dne 2. července 1951 ve 22.30 hodin vtrhla skupina L. Malého do budovy školy v Babicích, kde v tu chvíli zasedala čtyřčlenná rada Místního národního výboru. Dvornitř šli pouze L. Malý a A. Mityška, kdežto bratři Plichtové hlídali před budovou školy. Funkcionáři MNV byli vyvedeni na chodbu školy, kde tři z nich byli zastřeleni ze samopalu L. Malým; čtvrtý funkcionář MNV byl pouze postřelen A. Mityskou.

Zastřeleni byli: řídící učitel Tomáš Kuchtík (předseda MNV a předseda místní organizace KSČ), dále dělník Bohumír Netolička (finanční referent MNV) a lesní dělník Josef Roupec (místopředseda MNV). Jediný, kdo útok přežil, byl dělník František Bláha (předseda místního akčního výboru Národní fronty).

Po krvavé akci ve škole v Babicích uprchli členové skupiny L. Malého z obce a skrývali se v žitném poli u Bolíkovíc. Tam je následujícího dne, 3. 7. 1951, dopadly bezpečnostní složky. Při zásahu zahynul Antonín Plichta ml. a jeho bratr Stanislav byl těžce zraněn. Rovněž L. Malý měl být údajně při této akci zastřelen, avšak existují i opačná svědectví o tom, že ho StB odvezla živého ve svém autě. Čtvrtý ze skupiny, A. Mityška, se vzdal sám. Zastřelený A. Plichta ml. prý těsně před smrtí žádal o vodu, avšak dva příslušníci StB mu místo vody namočili do úst. Pitva Plichtova těla, provedená 4. 7. 1951 v Zemské nemocnici v Jihlavě, prokázala 5 zásahů střelnou zbraní; z nich smrtelná byla rána do týla.⁶ Nešlo spíše o „popravu“ nepohodlného svědka?

Již 6. 7. 1951 se konal státní pohřeb obětí babické tragédie v Moravských Budějovicích. Orgány komunistického státu zachovávaly cudné mlčení, které přerušilo až Rudé právo a „spřátelený tisk“ teprve dne 9. 7. 1951. Souběžně s masivní propagandistickou kampaní, jež trvala několik měsíců, na plné obrátky pracovala StB, prokuratura i soudy. Výsledkem byl narychlo připravený soudní proces, který byl jen nedokonalou kopií monstrprocesu s JUDr. M. Horákovou.

Podklady pro soudní přelíčení byly připraveny v rekordním čase deseti dnů od spáchání babické vraždy. Od samého začátku bylo zřejmé, že se vše z ideologických důvodů musí stihnout co nejrychleji. Vstupenky na soudní „představení“ obdrželi vybraní členové KSČ již 7. 7. 1951, tedy pět dní po hrůzném činu v babické škole.

O mimořádném vnitropolitickém významu událostí v Babicích svědčí fakt, že o nich jednal dne 10. 7. 1951 politický sekretariát ÚV KSČ v tomto složení: K. Gottwald, A. Zápotocký, V. Široký a R. Slánský. Záležitost měli na starosti: ministr spravedlnosti Š. Rais, ministr národní bezpečnosti L. Kopřiva a člen předsednictva ÚV KSČ a ministr informací V. Kopecký. Ve věci vraždy v Babicích bylo přijato toto usnesení: „Návrh na rozsudek smrti v 7 případech se schvaluje. Provedení rozsudku se nebude publikovat. Ministerstvo

národní bezpečnosti provede bezpečnostní opatření během procesu v Jihlavě a okrese Mor. Budějovice. V rozsudku se vysloví konfiskace majetku. Po rozsudku budou ihned přestěhováni rodinní příslušníci odsouzených. Případ třetího faráře bude vyloučen a bude později souzen. Bude zjištěn původ zbraní teroristů. Ministerstvo národní bezpečnosti projedná postupné zřizování pohotovostních oddílů v krajích, kde je zostřený třídní boj. Bude dán pokyn soudům, aby soudily vesnické boháče, kteří jsou nyní pranýřováni pro neplnění dodávek. (Zodpovědný s. Rais a Kopřiva)⁷

Z dokumentu vyplývá, že nejvyšší orgány KSČ rozhodovaly jak o výši trestů (včetně hrdelních), tak i o tom, zda bude akce jednorázová, či naopak bude „dávkována“ tak, aby účinně zastrašila všechny potenciální odpůrce kolektivizace. Z formulace dokumentu je zřejmé, že tzv. Případ Babice se má stát faktickým začátkem politického tažení proti těm, kdo se nějakým způsobem „zapletli“ s akterými babické tragédie, byť nevědomky, ale zejména počáteční fází boje proti tzv. vesnickým boháčům – kulakům.

V této souvislosti připomeňme, že od roku 1951 realizovali českoslovenští komunisté prostřednictvím StB a „třídní“, komunistické justice likvidační tažení proti středním a drobným rolníkům v tzv. Akci Kulak. Stovkám selských rodin byla v jejím průběhu ukradena pole, náradí, dobytek a stroje. „Kulaci“ byli přesídleni do oblastí vzdálených desítky, ba stovky kilometrů od svých rodných vsí. Mnozí z nich skončili na popravišti nebo na dlouhá léta ve vězení. To byl bohužel i osud těch, kteří se stali součástí tragického „Případu Babice“.

Zdá se, že babický incident komunistickou moc zpočátku zaskočil, nakonec však posloužil jako vítaná záminka k rozpoutání represálií proti římskokatolické církvi i k zastrašení těch rolníků, kteří nechtěli dobrovolně vstupovat do JZD. Především jim bylo určeno „divadlo“ v podobě soudního přelíčení v Jihlavě, na které byli nahnáni rolníci z vesnic, odkud údajní teroristé pocházeli: z Cidliny, Babic, Šebkovic, Vacenovic, Horního Újezda a Rokytnice nad Rokytinou.

Proces se 14člennou skupinou „teroristů“ z Babic a okolních vesnic na Moravskobudějovicku se uskutečnil ve dnech 12.–14. 7. 1951 v Jihlavě. Senát v čele s náměstkem předsedy Státního soudu JUDr. Vojtěchem Rudým vynesl 7 rozsudků smrti, 2 tresty doživotí a dalších pět osob odsoudil k celkovému trestu 110 let vězení. Rozsudek Státního soudu ze 14. 7. 1951 byl dne 1. 8. 1951 potvrzen v plném rozsahu Nejvyšším soudem. Všech sedm osob, odsouzených k absolutnímu trestu, bylo popraveno dne 3. 8. 1951 na dvoře věznice v Jihlavě.⁸

Již pět dní po verdiktu Státního soudu, 19. 7. 1951, rozhodla tzv. bezpečnostní pětka KV KSČ v Jihlavě o tom, že „po žních bude proveden druhý proces s dalšími účastníky teroristů, aby byl patřičný odstup času od prvního soudu“. Do čela této druhé souzené skupiny byl postaven římskokatolický administrátor farnosti v Rokytnici nad Rokytinou – P. Jan Bula. Bylo to plně v souladu s již zmíněným usnesením politického sekretariátu ÚV KSČ ze dne 10. 7. 1951. Princip demokratického centralismu tehdy fungoval spolehlivě a bezchybně. P. J. Bula byl jako jediný z druhé skupiny odsouzen dne 15. 11. 1951 v Třebíči k trestu smrti. Jeho poprava byla vykonána dne 20. 5. 1952 ve věznici v Jihlavě.⁹

Kvůli „Případu Babice“ bylo odsouzeno dohromady sto osob, které byly rozděleny do devíti skupin. Soudní přelíčení s nimi se konala od léta 1951 až do února 1953 po celé jižní Vysočině. V tzv. navazujících procesech byly k trestu smrti odsouzeny další čtyři osoby, celkem tedy 11 lidí. Jako poslední byl popraven mladší ze dvou synů rolníka a protinacistického odbojáře Antonína Plichty, Stanislav, a to dne 23. 5. 1953 ve věznici v Praze na Pankráci.

Komunistický režim využíval všech dostupných propagandistických prostředků, aby o „Případu Babice“ informoval v souladu

se svou ideologií třídního boje. Krajské i celostátní deníky z té doby publikovaly celostránkové stenografické přepisy ze soudního přelíčení a jeho průběh byl dokonce vyslán v přímém přenosu rozhlasem. A nejen to. Komunistické nakladatelství Svoboda vydalo již v říjnu 1951 v nákladu 100 000 výtisků brožuru s názvem „Babice“, kterou připravil novinář Jaroslav Opavský.

Z této publikace se můžeme mimo jiné dozvědět, že ještě před jejím vydáním se novým předsedou MNV v Babicích stal dělník František Bláha. Ano, ten jediný, který přežil střelbu v babické škole! Ve stejné době pak byla na chodbě školy odhalena pamětní deska na počest zavražděných funkcionářů MNV v Babicích.

Trvalo dlouhých 39 let, než došlo alespoň k částečnému odčinění důsledků „třídní“ justice z počátků 50. let 20. století. Teprve roku 1990 byl „Případ Babice“ znovu otevřen – na rozdíl od vykonstruovaných soudních procesů s M. Horákovou, H. Píkou či dalšími nespravedlivě odsouzenými, které byly projednávány v rámci rehabilitačního řízení již v době tzv. Pražského jara 1968. Do dubna 1996 byly všechny rozsudky, týkající se „Případu Babice“, zrušeny.

V roce 1997 Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu obvinil ze zneužití pravomoci poslední dva žijící přísedící ze soudního procesu z Babic: Jaroslava Demčáka a Pavla Vítka. Stíhání proti prvnímu z nich bylo ze zdravotních důvodů přerušeno, kdežto Vitek zemřel ještě před soudním projednáním v červenci 2001. Na rozdíl od „dělnické prokurátorky“ L. Brožové-Polednové pozemská spravedlnost bohužel nedokázala ani jediného z účastníků monstrprocesu s tzv. babickými vrahy dostihnout.

„Případ Babice“ má přesto alespoň jednu úsměvnou historku. Dne 26. 6. 2007 totiž rozhodl Nejvyšší soud v Brně o tom, že evangelický farář Michal Šimek se nemusí omlouvat někdejšímu vedoucímu tajemníkovi KV KSČ v Jihlavě Miroslavu Holzbauerovi, o kterém prohlásil, že se podílel na přípravě procesů s vrahy tří komunistických funkcionářů v Babicích na Třebíčsku, jež měly za následek 11 rozsudků smrti.

Je pikantní, když naše soudnictví, zejména soudy vrchní a nejvyšší, o nichž je známo, že jsou dodnes reprezentovány lidmi s komunistickou a estébáckou minulostí, musí konstatovat, že zmíněný evangelický farář „vyslovil podezření podložená historickými dokumenty“, čímž tedy nepoškodil osobnostní práva soudruha M. Holzbauera.¹⁰

No, to už je co říci, když jeden soudruh nemůže dát za pravdu jinému soudruhu! Za těch dvacet let nového režimu, který se tváří, že je antikomunistický, to víme všichni velmi dobře: O ideologii dávno nejde – ani komunistům. Jde jen o peníze a o politickou moc.

A tak se zdá, že jsme po těch dvou desetiletích marného hledání cesty k prosperitě a demokracii jaksí zabloudili. Symbolický kruh se uzavírá. Jsme tam, kde jsme byli před 21 lety. Stále nám vládnou komunisté (i bez stranických legitimací) a snaží se nás přesvědčit o tom, že jenom oni mají pravdu. Tak jako v úvodu tohoto článku zmíněný předseda KSČM JUDr. Vojtěch Filip. Udělejme všechno pro to, abychom dokázali nejen jemu, ale všem komunistům, že pravdu nemají.

12. 7. 2011

PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK

*Poznámky:*1 <http://www.ustr.cz/cs/vaclav-drbola>, pozn. 3.

2 Vzpomínka na P. Bulu, Věrní zůstaneme, květen 2002, str. 9.

3 Viz pozn. 1 – PhDr. Markéta Doležalová: Václav Drbola (1912-1951).

4 Luděk Navara: Případ Babice, Věrní zůstaneme, říjen 1997, str. 6.

5 Vzpomínka na P. Bulu, str. 9.

6 Věrní zůstaneme, květen 1998, str. 16.

7 Věrní zůstaneme, únor 1998, str. 6.

8 Blíže informace v mém starším článku: Případ Babice (Ke 45. výročí tragédie jihomoravské obce), Svobodné noviny, č. 7-8/1996, str. 5-6. Zájemci jej najdou v rubrice: PDF (ke stažení).

9 Vzpomínka na P. Bulu, str. 9.

10 NS: Kněz se nemusí omlouvat za výroky o babické vraždě, Aktuálně.cz, 26. 6. 2007.

2. 7. – MEZINÁRODNÍ DEN UFO...

Každoročně od roku 1947 je připomínán ve vyspělém světě Den UFO (2. 7.). Druhý červenec proto, že se vztahuje k nálezům trosk havarovaného kosmického plavidla, vesmírné lodě u Roswellu a jeho okolí v USA. Po letech utajování a nejpřísnějších trestů pro zaměstnance tajných služeb za prozrazení podrobností o UFO a ufonech a jejich vztahu k běžné politice je zřejmé, že život ve vesmíru je. Je velmi pestrý a vzácný. Jednou z forem jsme zde, na Zemi, my lidé, rostliny a zvířena. Jak viditelná, tedy dobře viditelná, jako slon či žirafa, až po hůře viditelné formy života, jako je netopýr či myši nebo krtci, žijící převážně v noci a skrývající se v podzemí. Prostě underground...

Po drobnohledný život malého života, jak jej objevil profesor Karlovy univerzity František Vejvodovský (1849–1939) někdy v 80. letech 19. století, tedy za slušné c. k. monarchie, při hygienické kontrole pražských studní. Při rozboru studniční vody objevil v malostranské studni v Karmelitské ulici č. 528 milimetrové zvíře. Žoužele ve studních je! Ale zde bylo ale...

Jako slušný profesor c. k. Univerzity Karlovy se nezabýval turbostudiem a tržním kasírováním od rychlostudentů poct, prebend a všimného či různých odměn, včetně zájezdů a drahých pobytů u vody. Naopak: roku 1882 v nakladatelství Řivnáč vydal svou knihu o studniční zvířence, kde popisuje neznámý druh Bathynella nathans (hlubinou zrozený) rovnou s tím, že jde o pravěkého „midinosaura“, živočicha, reklikt z pravěku, který se přestěhoval do podzemí...

V Čechách byl tento vědec odmítnut, ponižován, urážen a štván. Roku 1913 objev Vejvodovského Bathynella nathans potvrdil švýcarský badatel Chappuis: v okolí Basileje v opuštěných důlních jámách žily tisíce těchto záhadných tvorečků z doby zrození planety Země a života na ní. Tedy, vážení čtenáři, nepocházejte (dle Darwinu!!!) jen z opice, ale také z Bathynella nathans...

Ale ta je desítky a stovky milionů let stejná. Něco tu nehraje! Někdo tu fabuluje a snad dokonce lže! V Praze a jejích „odborných kruzích“, vždy dobře placených, je tradicí urážet a ničit skutečné badatele a lpět na dobových politických nesmyslech. Až když cizina potvrdí, na co přední Češi přišli, univerzitní korouhvičky se otočí, že to vlastně vždycky říkaly. A jdou si pro příplatek a prémie za statečnost, jak tajně bojovaly za vědeckou pravdu! Kde mám důkazy, fakta?

Stejným případem jsou UFO a ufoní. Den ufonů můžeme připomínat právě na Mezinárodní den UFO, tedy 2. 7. Ale také na MDŽ či na čarodějnice. Podle toho, jak ufonky jednají... Ale pojďme do světa mužů – inženýra a lékaře. Profesionálního hvězdáře, popiso-vače vesmíru a zubaře se zálibou přemýšlet. A o přemýšleném hledat důkazy a výsledek sepsat a vydat.

Ten první je stále fungující Marcel Grün, ředitel planetária a hvězdárny hl. města Prahy, který vědecky dokládá, že UFO a ufoní nejsou. Pokud je někdo vidí, ať mu pošle informace a vyplní dotazník o UFO a UFONECH! Zato MUDr. Ludvík Souček ukázal ve své povídce „Uměrná dávka fantazie“ mechanismus, co zde ufoní dělají. Nejenže existují a prostě jsou, ale poctivě pracují!

Pracují v kosmické kanceláři! Je zajímavé, že ve vedení kosmické kanceláře „sametových“ let stojí Marcel Grün!!! Vše je na internetu i v reálu. MUDr. Ludvík Souček ukazuje, jak to v ufonské kanceláři chodí a co tam dělají. Je nutné si přečíst zmíněnou povídku, porovnat ji se „sametovou“ realitou a mít na paměti výbornou Analýzu 17. 11. 1989 i podivnou knížku M. W. Coopera „Mimozemšťané za vládou USA“. Tedy: ufoní, ti, co úředně nejsou a cestují v různých létajících strojích i létajících talířích. MUDr. Ludvík Souček představuje pana redaktora Zajíčka, který zakazuje psát o Arktuřanech a jiných potvorách a různých strejdech a tetkách z vesmíru s tím, že vědecká obec konstatuje, že UFO a ufoní nejsou a ve vesmíru jsme sami!

Povídka je nutné si přečíst a promyslet. Příkládám ji tedy v příloze k tomuto článku. A k ní informaci, zda rodina Zajíčková v soukromí svého domova nevypadala trochu jako... jako... hm: Bathynella nathans, jen maličko větší, jako je známý případ zmenšení 40metrových, po dvorku pobíhajících slepic na velikost běžné slepice. Dříve po dvorku pobíhali dinosauři, dnes žijí slepice spíše v „konktracních táborech“, a pokud budete papouškovat pitomce, korouhvičky a „sametové“ kvileče o největší hrůze dějin holocaustu a ubližování Židům, budete v koncentráku i vy!

A kdo budou bachaři? Nebudou pak bachaři poslanci v parlamentu ČR jako dědice ČSSR a ČSFR a nebudou komunistickými soudci osvobozováni v době, kdy se z komunistické kukly vyloupil nádherný demokratický motýl, poletující v lese lží, nesmyslů, mýtů a vyprávění o židovském holocaustu jako jedině nejstrašnější dějinné události, zejména za 2. světové války?

Když v 1. světové válce padlo na 30 milionů lidí (odhad komplikuje situace na ruské frontě a pak za vlády bolševiků v Rusku), kdy pak jen na „španělskou chřipku“ zemřelo v roce 1918 přes 100 milionů lidí...? A v samotném Rusku? Zabitých a zraněných i poškozených z vězení a gulagu a pak válečných ztrát z „boje proti bolševismu“ se odhaduje na 200 milionů Rusů, když v současnosti jich žije asi 150 milionů...

Údaje patří ke statistickému období 1914, doby vypuknutí 1. světové války, až po rok 2004, doby přelomu, zastavení pádu Ruska a určité stabilizace Vladimírem Putinem. Proč v těchto dnech rehabilitoval „český“ soud „Magora“ z Charty 77, který se posmíval veřejně Rusům a neurážel za Husáka veřejně Židy a bolševiky? Jak je to s historií toho Mojžíšova komanda, před 3500 lety vysazeného na hoře v poušti? Proč prý úředně ufoní nejsou a jak se to dělá? Začtete se tedy do povídky MUDr. Ludvíka Součka. A na dílo Marcela Grúna ještě přijde čas.

28. 5. 2011

MIROSLAV MÜLLER

Přílohy:

Ludvík SOUČEK

Úměrná dávka fantazie

(© Ludvík Souček-dědicové, 1985)

„Tak to jste tedy, kamaráde, vedle jak ta jedle,“ řekl redaktor Zajíček sice dobromyslným, ale zároveň rozhodným tónem. „Sci-fi je, abyste věděl, moderní pohádka. A jako každá pohádka má svoje pravidla, která musí autoři dodržovat. Chybí vám cit pro pravidla hry, rozumíte? A ke všemu čím dál tím víc. Z vaší poslední povídky ta už přímo kape, abych tak řekl. Nechcete kafe?“ Zhrzený autor Vokurka (literárním pseudonymem Rubín) nervózně poposedl na okraji židle, vybrané sem pro vyslovenou nepohodlnost a vratkost, zkracující trvání návštěv. Kafe nechtěl skrze nemocný žlučník nikdy, což Zajíček moc dobře věděl.

„Myslím, že námět je, řekněme, originální,“ odvážil se podotknout. „Víte, takový nekonvenční. Proč by museli nepozemšťané vy-

padat ausgerechnet jako mloci nebo jako chobotnice? No, řekněte sám! Proč by nemohli být pořád mezi námi jako docela normální lidé, řekněme jako vy nebo já...“

„Nonono,“ zabručel Zajíček skepticky. „Že byste zrovna vy...“

„Tak tedy ne já,“ připustil Vokurka svou nespornou pozemskost, „ale někdo jiný stejně všední a obyčejný. Proč by museli přilétat na ufajzech s efekty jako při slavnostním ohňostroji a nezařídili si docela nenápadný způsob přepravy z hvězdy na hvězdu, na to šup, bleskově. Třeba těmi, jak se jim říká, červími děrami v časoprostorovém kontinuu, hupky tam, hupky ven, a za chvíli by se vykullili doma někde u Arktura.“

„Jo, to v té poslední povídce máte,“ připustil znechuceně Zajíček. „Alfa Bootis. Moc daleko není, to je zase pravda, ale ono i těch pětáctiletých světelných let stačí, kamaráde, k podříznutí větve, na které vedete ten svůj kráček s fantazií. Víte, ona fantazie je jedno a fantazmagorie druhé. A tím rozhodně nehodláme své čtenáře krmit. A taky nebudeme, dokud tu sedím,“ dodal zavile. „Vážně nechcete kafe?“

„Vážně ne,“ ujistil ho rezignovaně Vokurka alias Rubín. „Co se vám vlastně na té povídce tolik nelíbí?“

„Všechno, od A do Zet, když už to mermomocí chcete vědět. Nelíbí se mi, že pořád cpete na naši planetu nějaké Marřany...“

„Pardon, o Marřanech nebylo...“ pokusil se Vokurka o chabou obranu.

„No dobře, tak o Arktuřanech nebo jakých potvorách. To je ještě horší. Lidé si docela stačí sami, bez dohledu a bez laskavé pomoci nějakých strejdů z kosmu. Bylo by taky smutné, kdyby ne. A měli by plné právo nakopnout do zadku každého, kdo by jim strkal nos do zeměkoule-láckých záležitostí, rozumíte? Kdo si rád čte o takových nesmyslech, ať louská pana Dánikena, ale ne knihy našeho nakladatelství. Kromě toho, kamaráde, víte, co říkal zrovna vloni na pražském astronautickém kongresu Šklovskij?“

Vokurka pokýval truchlivě hlavou. „Nojo, vím. Že jsme asi ve vesmíru sami nebo skoro sami. Já tomu stejně nevěřím.“

„Jenže ono není tak strašně zajímavé, čemu věříte nebo ne,“ odvětil krutý Zajíček. „Věda je věda, milý pane. Poučuje nás, že myšlení je funkce našich mozkových buněk a že mozků stačí moc málo, aby to s myšlením šlo do háje. Natož kdyby se myslivna předělávala na nějaký jiný model. Chápete tu absurdnost, vůbec něco podobného napsat? A věda nás taky poučuje, že v našem světě, složeném z tardyonů, pomalých částic, upalujících nejvýše světelnou rychlostí, jsou mezihvězdné lety úplný nesmysl, blud a nerealizovatelný sen. Na věky věků amen. Možná, to vám příznám,“ dodal velkoryse, ačkoli s přemáháním, „že někde existují vesmíry z tachyonů o nadsvětelných rychlostech, a tam že je možné ledacos. To nás ovšem zajímá asi jako loňský sníh, protože se o tom tak jako tak nikdy nedovíme, a tak nám to může být krajcvaic fuk. A to ani nemluví o obtížích s pohonem a tak dále a tak dále. Jen hezky zůstaňte u svých osvědčených raket, kamaráde, vykopávejte si ty svoje hrdiny na Měsíc a pro mne za mne třeba na Mars nebo na Jupiter, ale jinak zůstaňte hezky při zemi. A tu inventuru z vesmíru nechte, prosím vás, jednou provždy na pokoji, než se do vás pořádně obuje. Dobře vám jako starší a zkušenější radím.“

Rubín-Vokurka těžce a ztrápeně vzdychl. „Tak jo. Já to přešiju na rakety a na Mars, když myslíte.“

„Bravo,“ zaradoval se Zajíček. „Já věděl, že si nakonec dáte říct. Můžete do toho šintnout drobet parapsychologie, to se teď nosí, ovšem s mírou. Lidi to chytne víc než nějaké červí díry. Ale Vokurka, to vám povídám, zítra ráno to tady musí být! Tiskárna nebude čekat, až se vám uráčí chytit inspiraci.“

„Už zítra ráno? Hergot...“ No, nakonec co, řekl si. Lístky do kina mně už propadly víckrát. Nebude to poprvé ani naposled. „Dobře. Ráno to tady máte s osvědčenými efekty.“

Zajíček osaměl. Chvilí zamyšleně koukal na pseudoparížské střechy, pak sjel pohledem na hodinky a bystře vyskočil.

„Takže pro dnešek balím,“ zvěstoval otevřenými dveřmi sekretáře. „Zítra přinese Vokurkorubín přešupačenou povídku, Míšenko. Kdybych tu náhodou ještě nebyl, tak ty kydy od něj vezmete vy, ano?“

Městem vládl štíplavý mráz, lidé na tramvajové stanici podupávali a krátili si čas nadáváním na dlouhé intervaly. Remcání zesílilo, když se za rohem vynořila prastará tramvaj s tabulkou Služební jízda a s několika muži zřejmě se nudícími, avšak toužícími osvojit si řidičské řemeslo. Se zvukovými efekty přiměřenými věku dokodrcala do stanice a z cvičných důvodů zastavila. Zajíček, sledován několika nevraživými pohledy, vklouzl do dveří a posadil se na prochladlou lavici podél oken vedle zachumlaného starého pána, listujícího v jakémsi časopisu. Babička tramvaj se revmaticky rozjela.

„A jéje, Zajíček,“ zaradoval se starý pán a schoval časopis do aktovky plné lejster. „Už jsem vás neviděl ani nepamatuju, pane redaktore!“

„Dnes jedu výjimečně dřív, máme s manželkou výročí,“ vysvětloval Zajíček obtížen špatným svědomím, „takže jsem si dovolil...“

„Ale samozřejmě, samozřejmě,“ přitakal žoviálně pán z kožešinového límce. „Máte prý hezkou a náramně mladou paničku, té si musíte hledět. A co autoři, nezlobí, nezlobí?“

„Ale zlobí, pane revidente,“ doznal Zajíček trpělivým hlasem. „Zrovna dneska mi jeden přinesl povídku o přípravě invaze z Arkturu, z Alfý Bootis, představte si. A že prý se Arktuřané zamíchali mezi lidi a vypadají jako oni a ještě ke všemu si jezdí sem a tam nějakým docela nenápadným způsobem a za chvilíčku. To je fantazie, co?“

„To jsou mi věci,“ vrtěl pan revident hlavou na tenkém a vráscitěm krčku, „to je vážně fantazie, no, až k nevíře. Vymluvil jste mu to, doufám?“

„Samozřejmě. Šlo to naštěstí docela hladce.“

„Ano, ano,“ přitakal starý pán a pak se rozzářil. „Víte, já bych vám mohl vyprávět, jedja! Za dobu mého působení se našlo takových fantastů víc. Slyšel jste jméno Wylie, Philip Wylie?“

Zajíček pokrytecky a lživě zakroutil hlavou a pan revident se nad vzpomínkou písklavě rozesmál až do záchvatu stařeckého kašle.

„Tak ten Wylie, abyste věděl, dal počátkem roku 1945 do American Magazine povídku The Paradise Crater o bombě, vyrobené z uranu 237, a dost přesně popsal princip atomové bomby, kterou se Spojené státy chystaly svrhnout, jenomže zatím nikdo nevěděl, na koho to bude. A už předtím udělal totéž nějaký Cieve Cartmill v takovém časopise pro fantasy, počkejme, tuším Astounding Science Fiction se jmenoval. Ano, určitě. Ale že mám paměť, co? Jako zvoneček. Takže vidíte, pane redaktore, nic nového pod sluncem.“

Dědku užvaněná, pomyslel si Zajíček, tohle mám všecko dávno v malíčku a ještě ke všemu vím o povídce Roberta A. Heinleina Solution Unsatisfactory z roku 1941, o Smithově Skylarku z roku 1928. A navrch mám evidovanou Nikolského ruskou knížku Za tisíc let, předvídací roku 1927, ano prosím, 1927, první výbuch bojové atomové bomby na rok 1945... To bys koukal, fotr! Jenže co je mi to všecko platné, když těch lemplů s fantazií spíše přibývá, než ubývá, a když všechno zvládnout nemohu. Ještě že atomovky jsou dneska už stará vesta. Teď jde o víc.

„Vystupovat, panstvo, konečná!“ obrátil se k nemnohým cestujícím pán za kontrolory, jediný v tramvajáckém. Zajíček si uvědomil, že dnes ani neregistroval Prestup – ostatně proč by taky měl, zřejmě to bylo zase jako už tisíckrát nebo víckrát jakési vplynutí do žlutavé mlhy přechodní zóny, z níž pak koleje pokračovaly do opaleskujícího tunelu prostoročasu. Viděl jeho hladké stěny okny, na nichž se v slzách rozpuštěly poslední mrazivé květy a kapradiny. Rozkošnický se protáhl v očekávání nastávajících příjemností

a přiměřeně věku i zřetelně obezitě sestoupil na nástupiště, vedené několik decimetrů nad duhově měňavým dnem tunelu. Vedle nástupiště levitovala dřevěná bouda, sloužící snad kdysi k úschově nějakých tramvajáckých nezbytností. Teď se před ní pasažéři seřadili do ukázněného zástupu. Zajíček se jako každý den musel zasmát tabulce Cizím vstup zakázán, kterou sem nějaký nezkrtný šprýmař v záchvatu humoru přitloukl. Vstoupil, pocítil jako obvykle lehký šok. Z ramen mu spadla tíha nezvyklého těla, dvounohého, ustavičně labilního a nesmyslně těžkého, vyžadujícího téměř plynulý přísun oxidovatelných látek, na Zemi vesměs nechutných. Ve své pravé podobě, blížící se nejspíše přerostlé stonožce, vyjel ven mezi kolegy, kteří prošli transmutátorem před ním. Jako po každé proměně byli všichni lehce vzrušeni a brebentili ultrazvukovou řečí, gestikulující několika páry noh najednou.

Toho večera usedl Vokurka alias Rubín s rezignovanou tváří řeholníka k psacímu stroji, aby uvedl povídku do hranic zdravého rozumu a pro lidstvo neurážlivých relací s vesmírem vůbec a jeho nepravděpodobnými mimozemskými obyvateli zvláště. Tak za prvé žádné cesty časoprostorem. Ergo kramflek tam lupneme osvědčené rachejtle.

Povzděchl a začal: Oslnivé snopce plamenů narazily do ožehlé půdy a rozervaly ji tisíce ... tisíce ... tisíce – „Hele, miláčku, koni nebo koňmi,“ otázal se manželky, sledující televizní obrazovku. „Teda koni nebo koňmi jako koňskými silami.“

„Watty,“ odpověděla, aniž se otočila. „Máme novou soustavu fyzikálních jednotek, nedouku!“

Vokurka potlačil se šetrností sobě vlastní neodolatelnou Rubínovu touhu praštit psacím strojem o zem. Watty tepaly ohnivými kopyty zemi, ksakru!

„Co je?“ zajímala se manželka.

„Ale nic. Já ti to ukážu názorně, pojd se podívat,“ vzal choť za rukáv svetu a vyvedl ji na balkon. Vyskakovaly první hvězdy. „Vidíš támhle, vedle Herkula, nad tím řetizkem, co se mu říká Severní koruna? Tak to je souhvězdí Bootes, Pastýř, abys věděla.“

„Hm. A co má být?“ otázala se a nenápadně mrskla pohledem přes rameno, aby, jak se pěkně říkává, zůstala v obraze díla čili vědoma si souvislosti.

„Ta největší hvězda je Arktur. Zajíček mi dneska vysvětlil, že se k ní nikdy nikdo nedostane, a abych o takových dálavách nepsal.“

„Asi měl pravdu,“ zauvažovala choť. „A pusť mě. Je tu zima.“

Stonožka Zajíček v téže chvíli laškoval se svou mladou a na měřítka rodné planety náramně fešnou manželkou. Osvěžovali se právě v nádrži s výživným roztokem a dívali se na hvězdičky.

„Támhle u té mrňavé pracuju,“ řekl pyšně a ukázal jednou z končetin k místům, kde obyvatelé Země spatřují souhvězdí Plachet, odtud, od Arkturu, byly ovšem hvězdy oproti pozemskému pohledu znatelně posunuty různými směry.

„Vidím, miláčku,“ odpověděla něžným ultrazvukem stonožka slabšího pohlaví. „Ještě že to je tak blízko a že můžeme být skoro pořád a pořád spolu. Vid?“

• • •

MIMOZEMSKÉ CIVILIZACE A MARCEL GRÜN

V úvaze „2. 7. – Mezinárodní den UFO a absolutní pravda o UFO“ z 28. 5. 2011 jsem zmínil celoživotní dílo veleváženého Marcela Grüna, který je dlouholetým ředitelem pražského planetária s hvězdárnou. Odborníkem, který komentuje desítky filmových dokumentů, nejen České televize, kde často vystupuje. Je pr-

vořídním expertem na kosmické otázky a v základní otázce života ve vesmíru a o UFO a ufonech, ET – mimozemšťanech. Také vede kosmickou kancelář. Už MUDr. Ludvík Souček popsal, jak taková skutečná kosmická kancelář vypadá v postavě pana redaktora Zajíčka, jak ufon (z Arkturu) řídí kancelář na popírání existence ufonů. V Praze!

Marcel Grün, kolega MUDr. Ludvíka Součka, záhadolog, který dělá ihned v záhadách jasno s inženýrskou jasnou logikou, napsal jeden ze zásadních, stěžejních děl o ufonech a UFO. V jeho práci „Mýtus nebo skutečnost – Mimozemské civilizace, vydané komunistickým nakladatelstvím Socialistické akademie ČSSR (jejíž budova stála, plná filmujících a fotografujících estébáků, naproti velvyslanectví USA v Praze) v roce 1987.

Je fantastické, že jedním dechem ufony popírá a jejich pozorovatele posílá do blázince, avšak druhým dechem předkládá dotazník, aby jemu a druhému velkému „Američanovi“ a znalci kosmonautiky, Ing. Karlu Pacnerovi, poslali informace a vyplnili předložený dotazník. Učinil jsem tak i já a předkládám výsledek. Tedy neustálé upozornění na výsledek. Zde znova, a to na 3 publikace. Dvě jednoznačné: „Analýza 17. 11. 1989“ Miroslava Dolejšího a knihu „Mimozemšťané za vládou USA“ M. W. Coopera z 23. 5. 1989, která popisuje přesně to, co Miroslav Dolejší, ale přidává rovinu ufonů a co zde dělají.

A originál vyjádření Marcela Grüna, jak ufo ni nejsou, a pokud jste je viděli či se setkali s jejich dílem (jako ufo ni, ET, mimozemšťané za vládou USA... a podobně či pozorování řádění Mojžíšova komanda po výsadku z UFO před asi 3 500 lety na hoře v poušti, jak dokládá Bible), máte inženýrům (lidských duší!) Pacnerovi a Grünovi napsat. Tedy: fakta na stůl a hezké čtení...

28. 6. 2011

MIROSLAV MÜLLER

Přílohy:

Marcel GRÜN
HOSTÉ NA PLANETĚ ZEMI
Kdysi bohové - dnes Ufo ni

Jeden z nejrozšířenějších mýtů o mimozemských civilizacích se týká návštěv mimozemšťanů na planetě Zemi. Kořeny jeho vzniku jsou na jedné straně v přání lidí konkretizovat úvahy o možném životě ve vesmíru, který by byl rozvinutější než náš a byl by tedy schopen překonat současné krizové stavy pozemské civilizace, na druhé straně ve využívání nevědecky postavených otázek či záměrně zkreslených odpovědí na původ jevů nebo problémů, které jsme dosud nedovedli plně objasnit. Pokud tato problematika nepřerůstá rámec vědeckofantastických románů, je to zcela v pořádku. Čistě o kosmických návštěvnících je často příjemně vzrušující a někdy i inspirativní. Avšak horší je, když se přání považuje za skutečnost, a ta se podle něho přikrášluje.

Vyznavači mýtu moderního věku se dělí do dvou skupin. Ta první vyzývá kosmické bohy Ericha von Dänikena, ta druhá hlásá pověsti o přítomnosti obyvatel jiných světů na naší planetě v současné epoše. Kdysi lidé věřili na strašidla, čarodějnice létající na koštěti; před sto lety bylo v módě špiritistické vyvolávání duchů. A dnes, v době nástupu vědeckotechnické revoluce? Musíme se smířit s rozkvětem jevu, který bychom mohli nazvat pseudovědou. Do vědy pronikají masy lidí a ne všichni jsou vyzbrojeni potřebnými znalostmi nebo alespoň potřebnými metodami myšlení. Vědecky znějící slova se stala módou ...

„Současná věda nemá přímé důkazy o tom, že představitelé jiných civilizací někdy navštívili Zemi. Ale četné legendy a pohádky možná uchovávají v zašifrované podobě vzpomínky na hosty z ves-

míru,“ - to jsou slova Ericha von Dänikena. Sama o sobě by mohla být přijatelná, kdyby mimozemskými civilizacemi jejich autor nahrazoval vlastně všechno lidské úsilí dlouholetého vývoje, kdyby své vlastní neznalosti nepředkládal čtenářům jako neznalosti vědy a dogmaticky nevyužíval všech možností k prosazení své utkvělé představy: za vším pozitivním na této planetě jsou zástupy hostů z vesmíru, kteří tu kdysi byli.

Perly nebo perličky?

Nemá smysl přít se s názory Dänikena a podobných autorů „kus po kuse“, protože mnohé jsou chybné již svou základní stavbou a velmi často objasňují problémy, které ve skutečnosti neexistují. Jak si ukážeme, jsou zkreslující často již svým metodickým přístupem. Přesto si povšimněme některých Dänikenových myšlenkových skvostů...

Däniken velmi rád cituje bibli, konkrétně Starý zákon, aby pomocí starověkých textů dokázal přítomnost mimozemských bytostí v dávnověké historii Země. Andělé, kteří vykázali Adama a Evu z ráje, byli prý cizí astronauti. Vidění sv. Ezechiela, líčící čtyři cherubíny, je považováno za popis kosmonautů. „Podle dnešních představ a zkušeností víme, že Ezechiel asi viděl spirálovitý válec, jaký Američani používají k pohybu v pouštích nebo močálovitých územích,“ tvrdí kategoricky Däniken. Obdobně zachází s celou bibli - zánik Sodomy a Gomory byl jaderný výbuch přebytečného paliva (?), které kosmičtí dobrodinci nechtěli brát s sebou zpět ke hvězdám, archa úmluvy byla návodem k postavení vysílačky a další podobné nesmysly. Tvůrce těchto nápadů je mistrem ve využívání nepřesnosti překladů, ve zjednodušování a zobecňování za únosnou mez, či jindy naopak v doslovném výkladu toho, co již dávno i církevní znalci bible vysvětlují jako obraz dobových představ různých sekt věřících.

Často je nám předkládáno k věření, že velké stavby minulých věků nemohly být dílem našich „primitivních předků“. Ve vzpomínkách na budoucnost se píše: „Velká pyramida je zjevným dokladem nikdy nepochopitelné techniky. Žádný současný architekt by Cheopsovu pyramidu nedokázal postavit, byť mu byly k dispozici technické prostředky celého světa.“ Vzápětí po tomto nadneseném konstatování jsou kladeny sugestivní otázky: když to tedy nemohli být dávní Egypťané (všimněte si, že už tvrzení uvedené v úvodu má být samo o sobě důkazem), musely to být mimozemské civilizace (jiná možnost u Dänikena není)!

A hned je po ruce řada dokonale „prokázaných“ skutečností. Rozměry pyramidy (ale proč jen té jediné, když je jich mnohem více?) vhodným způsobem upravené (například výška vynásobená miliardou) poskytují zašifrované poselství kosmických bohů: lidé, tady máte průměrnou vzdálenost vaší planety od Slunce. Pokud budeme podle této metody postupovat i v jiných případech, dojdeme k závěru, že například i Rouenská katedrála je výtvozem mimozemšťanů - snad pokročilejších, protože pochází ze 13. století. Její výška (148 m) krát miliarda nás dovede k ještě přesnějšímu určení vzdálenosti Země-Slunce. Každý z čtenářů si může za domácí cvičení zkusit najít podobná magická čísla a zjistit, že téměř cokoliv má svůj původ u bytostí, které nás kdysi navštěvovaly...

Däniken nebere v úvahu, že pyramida byla svým tvarem logicky nejstabilnější možnou stavbou větších rozměrů, a podivuje se nad tím, že pyramidy nacházíme na různých místech světa: všude byli učitelé místních primitivů chytrí mimozemšťané. Nezajímá ho ani skutečnost, že máme doklady o způsobu stavby pyramid a přesunu těžkých nákladů, které nade vši pochybnost ukazují, že i v předtechnickém věku naši předkové „uměli“. Pokud by byla stavba dílem mimozemšťanů, pokulhává sám její smysl - proč by hosté nenaučili své mladší kosmické bratry něčemu užitečnějšímu?

„Podivuhodnou kulturu na Velikonočních ostrovech musely vytvořit mimozemské civilizace.“ Jde celkem o 621 sochu různých

velikostí (jen některé mají zmiňované maxirozměry), na které podle Dänikena nemohl stačit lidský důvtip a pracovitost. Vědecké studie a zkoušky v terénu prokazují, že vytesání jedné sochy může trvat deseti mužům asi rok.

Až do nedávna poukazovali Dänikenovi stoupenci na legendu, podle níž sochy samy kráčely, a přisuzovali tento „zázrak“ mimozemšťanům. Tento argument vyvrátil v roce 1985 ing. Pavel Pavel ze Strakonice, který se zúčastnil expedice Thora Heyerdahla na Velikonoční ostrovy a přímo na místě předvedl, že pouhých devět domorodců může se sochou snadno manipulovat: socha se vztyčí, lany se uvede do rytmického kývavého pohybu a pozorovateli se zdá, že socha kymácivě jde. „Jako když stěhujete těžkou skříň,“ říká s úsměvem ing. Pavel.

Pokud sochy vznikly v jediném období asi 70 let - což nemusí být zcela přesné - stačilo asi 130 mužů stavět ročně kolem 10 soch. Odborníci odhadují, že tehdy na ostrovech žilo asi 3 000 lidí; tedy dost jak na výrobu soch, tak na dopravu z lomů na stanoviště. Mimochoodem: „klobouky“, které mají některé sochy na hlavě, nejsou samozřejmě zobrazením kosmických přílb, nýbrž nejspíše symbolicky znázorňují tehdy obvyklý mužský účes.

Pravdu nemá Däniken ani tehdy, když tvrdí, že baalbecká terasa je „obrovská plošina z kamenných desek, určená pro starty raket dávných kosmonautů“. Nejen, že zkresluje skutečnou hmotnost kamenných bloků (udává 2 000 tun místo 700 tun), ale nechce vědět o tom, že existují například autentické reliéfy z Egypta, zobrazující dopravu nákladu o hmotnosti snad až 900 tun někdy kolem roku 1250 př. n. l. Především však zapomíná, že ani naše soudobá kosmická technika - jakkoliv nedokonalá proti mezihvězdným výpravám - nepotřebuje podobné monstrózní stavby.

Podle Dänikena a Součka se v indickém Dillí zachoval podivný sloup z nerezavějící oceli (láht), jehož složení je prý záhadou. Odborníci na metalurgii však jednoznačně prokázali, z čeho sloup je (z hrud železa) i jaká byla technika jeho výroby (tedy z hrud železa vyrobených přímou redukcí při nízké teplotě; na některých místech povrchu jsou stopy nárazů kladiv). A to vše již dávno před tím, než vyšlo první vydání Vzpomínek na budoucnost.

„Vzdělání Mayové vytvořili nadmíru rozvinutou kulturu. Znali délku oběhu Venuše kolem Slunce s 585 dny. Zanechali nám i časové kalkulace až do 64 miliard let. Rovnici oběhu Venuše může pochopitelně snadno vyřešit elektronický počítač - lze však velmi těžko pochopit, že pochází od obyvatelů džungle, ...“ soudí nejen Däniken, ale i jeho český překladatel a komentátor Ludvík Souček. Mayové skutečně používali tři kalendářní systémy (což ovšem lze těžko považovat za pokrok, spíše nedokonalost): sluneční haab o 365 dnech, měsíční tzolkin o 260 dnech a kalendář o 585 (nebo 584) dnech. Také Souček poznamenává, že je roven oběhu Venuše kolem Slunce - každý žák znalý Keplerových zákonů však snadno odhalí, že to je mylné tvrzení: Venuše musí obéhnout kolem Slunce za kratší dobu než Země a ne naopak! 584 dnů je ve skutečnosti průměrná hodnota periodicity Venuše při pozorování ze Země; ostatně to píše o stránku dál i Souček sám. Skutečný oběh Venuše kolem Slunce trvá 225 dní. Na této školácké chybě je založena celá slavná hypotéza: „Kalendář o 584 dnech, který by byl naprosto logický u Venušanů (H), avšak poněkud výstřední pro pozemskou chronologii, vedl k nespočetným více či méně chytrým úvahám o možnosti vesmírné návštěvy“ (Zkráceně podle Nebeské detektivky, senzace a záhady L. Součka, Albatros 1971). Podobně málo přesvědčivé je tvrzení Dänikena, že egyptský kalendář podle Síría svědčí pro návštěvu z hvězd.

Nezbývá než podotknout, že ke zjištění Venušina kalendáře není vůbec zapotřebí elektronika, nýbrž stačí systematická pozorování pouhým okem. Obdobně je tomu s výkladem mayského reliéfu z hrobky v mexické Palenque. Odborníkům je již dávno z kon-

textu znalostí o indiánské kultuře té doby jasné, o jaký druh vyobrazení šlo. Däniken zkresluje reliéf plošným překreslením a hledá ve všech ozdobách podobu současné kosmické lodí, radiotechniky apod. Když vysvětluje pověsti o Quetzalcoatlovi, domnívá se, že báje popisující odplutí svrhnutého toltézkého knížete ve směru východu Jitřenky popisuje kosmonauta, který po splnění úkolů usedá do kosmické lodí a odlétá na Venuši!

Vůbec rád vidí v dobových kresbách zobrazování kosmonautů a kosmických lodí podle nejnovějšího soudobého modelu - rozuměj čtenáři modelu šedesátých let. Raketoplán neznal, a tedy ho nemohl „najít“ mezi starými obrázky a reliéfy. Zato kresba tanečníka v rituální masce na skále v Tasili musí být zcela určitě kosmonautem...

Podivné obrazy na peruánské planině Nazca jsou podle Dänikena přistávací dráhy mimozemšťanů. Nehledě na skutečnost, že podkladový materiál je nevhodný už jen pro chůzi, natož pro kosmickou techniku (příliš měkký), a že ani dnešní nedokonalé rakety nepotřebují podobné pomůcky, podařilo se prokázat, že linie představují směry východu a západu Slunce v různých ročních dobách. Což opět není dílo cizích bytostí, nýbrž jakási jihoamerická obdoba známé evropské observatoře z doby kamenné ve Stonehenge.

Symbol zobrazený na skále v Pisco musel být podle Dänikena navigační pomůckou, protože je dobře viditelný z letadla. My máme techniku letů do vesmíru jistě mnohem méně dokonalou než hosté z hvězd, avšak něco podobného nepotřebujeme. Etnograf a cestovatel dr. Václav Šolc poznamenal před časem: „Pan Däniken je podvodník, který však velmi chytře uměl pracovat s polopravdami. Slavný trojzubec v zálivu Pisco je obraz kaktusu, a nikoliv znamení pro mimozemské civilizace. Rozjezdová dráha pro návštěvníky z jiných planet je s největší pravděpodobností obrovský kalendář. Je totiž vidět nejen z letadla, ale rovněž i z okolních svahů. Takových kreseb najdete v Andách spousty. Jde většinou o kresby lidí, kaktusů a zvířat.“

Příběh map Piriho Reise je ukázkou Dänikenova mistrovství v mixování cizích myšlenek a jejich interpretací. Na mapách je přímo zapsáno, kdy byly nakresleny (počátkem 16. století) a podle jakých podkladů (čtyři různých map portugalských mořeplavců a Kryštofa Kolumba). Senzační podrobnosti ani přesný obrys ledové Antarktidy na mapě vůbec nejsou: jižní země je označena jako pusté území, kde je prý velmi horko. Ani kosmická loď s nejmodernější technikou nemůže „vidět za roh“ - a tak z výšky geostacionární umělé družice nad Alexandrií (tj. z výšky téměř 38 000 km) nelze pozorovat oblast pólu.

Jonathan Swift popsal v satirickém románu o cestách Gulliverových, že Mars má dva měsíčky. Bylo to 150 let před jejich objevením! Byl snad v kontaktu s mimozemšťany, nebo měl k dispozici neznámé pozůstatky mimozemské kultury? Již mnozí učenci před ním vycházeli z toho, že když u Země je jeden Měsíc, u Jupiteru čtyři, tak u Marsu bude dvojice přirozených družic tak, aby vyplnila počet v předpokládané geometrické řadě (v té době ještě kvetly ideje o harmonii čísel). Swift správně usoudil, že když tyto měsíce do té doby ještě nikdo neobjevil, budou malé a blízko své mateřské planety. Keplerovy zákony znal - cituje je a za jejich pomoci odhadl docela dobře oběžné doby měsíčků.

Däniken se také drží představy, že oba měsíce, Phobos i Deimos, musejí být umělého původu. Opírá se při tom o výklad Josifa S. Šklovského, který byl kdysi předložen jako námět k zamyšlení nad možnostmi nebeské mechaniky. Z přesných pozemních pozorování se podařilo zjistit, že Phobos nemůže být dutý, a Mariner 9 vyslal fotografie, na nichž je Phobos vidět jako obrovská skála - těleso podobné planetce.

Ne vždy si však můžeme pro vysvětlení zaletět. Častěji zůstáváme z principiálních důvodů odkázáni jen na popisy jevů - a toho lze snadno zneužít.

Návod, jak pozorovat UFO

Vše, co by podle odborníků měla ideální zpráva o pozorování UFO obsahovat, shrnul v roce 1984 v Mladé Frontě známý publicista Karel Pacner do následujících bodů:

1. Přesný čas, datum a popis místa pozorování. Je užitečné si po návratu domů překontrolovat chod svých hodinek podle signálu (telefon, rozhlas apod.).

2. Směr letu - nejlépe podle světových stran nebo alespoň podle blízkých obcí a kopců.

3. Výšku nad obzorem ve stupních (0° je obzor, 90° nadhlavník) nebo alespoň hrubý odhad. Pokud jsou vidět hvězdy, je výhodné zakreslit zhruba dráhu mezi nimi.

4. Jasnost objektu - nejlépe srovnáním s hvězdami, Měsícem nebo alespoň se světly pouličního osvětlení.

5. Úhlové rozměry objektu ve stupních; stejnou užitečnost má i srovnání „velké jako šířka dlaně natažené ruky“ apod.

6. Podrobný popis jevu, pokud možno neovlivněný pozdějšími diskusemi, nebo dokonce četbou o UFO.

Hlavním pravidlem musí být: nic si nevymýšlet ani nedomýšlet. Protože u nás neexistuje žádné středisko pro studium UFO, můžete svá pozorování poslat do redakce Mladé Fronty nebo k rukám autora této publikace, Hvězdárna a planetárium hl. m. Prahy. Nečekejte však, že na každou zprávu dostanete obratem odpověď, i když uvedete zpáteční adresu; mnohdy trvá měsíce, než lze zjistit, o jaký objekt šlo.

A nenechte se odradit výrokem spisovatele Arthura C. Clarka: „Jev létajících talířů nám nic neříká o inteligenci někde ve vesmíru, ale zato dokazuje, jak je vzácná na Zemi.“

Kupte si knihu B. Koblihy!

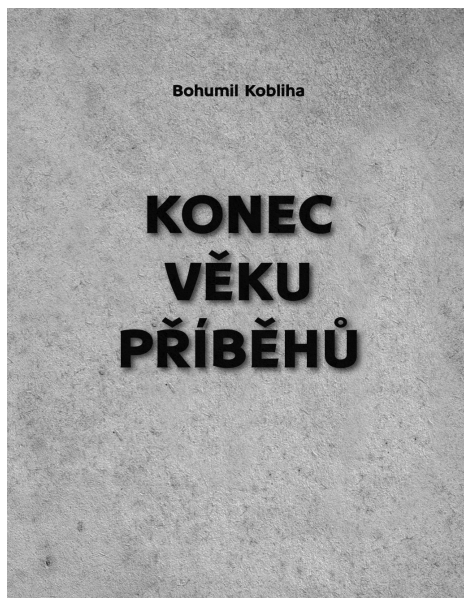
Bohumil Kobliha:

KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ

Formát: 165×220 mm, váz., 272 stran, 247 Kč

ISBN 978-80-904076-0-2

Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:

Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík, Přetlucká 2330/31,
100 00 Praha 10, tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

**TUTO KNIHU LZE ROVNĚŽ
ZAKOUPIT V PRODEJNĚ
NAKLADATELSTVÍ PRIMUS,
VĚZEŇSKÁ 7, PRAHA 1.**

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN

Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE**Svobodné noviny na internetu**

YDÁVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK •
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • PÍSEMNÝ
KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 •
FAX: 274 815 072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ
• CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ
NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH
ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

www.i-sn.cz